

Máme strach

Richard Rohr

Bez toho, že si uvědomujeme, že jsme podpírání, se poddáváme strachu. Máme strach sami a proto naháníme strach jiným. Můžeme žít takovým způsobem, že se nás lidé nepotřebují bát?

Chtěl bych, abychom to dokázali. Chtěl bych, abychom v jiných neprobouzeli strach. Chtěl bych, aby jiní v nás mohli cítit přijetí. Chtěl bych, aby mohli cítit univerzální odpuštění. Všichni chceme být s lidmi, kteří tohle nedělají, u kterých cítíme bezpečí a odpuštění – stačí být v jejich blízkosti. Víte, že vás přijmou. Víte, že jim můžete ukázat a otevřít i své nejtemnější stránky. Někteří lidé dostali dar, že už jejich osobnost sama vám říká: „Nic se neděje, je to v pořádku.“ Mají-li kromě toho i vnější autoritu, chce každý být v jejich blízkosti. Jejich síla vás povzbuzuje.

„Čeho se obávám?“ „Záleží na tom?“ „Bude to tam až do konce?“ „Stojí za to na tom trvat?“ Musíme se ptát, zda je to strach, co nám brání milovat. Slibuji vám, milost nás dovede k těmto strachům a prázdnotám a milost jediná je vyplní, pokud jsme ochotni vytrvat v tom prázdnu. Nesmíme vykonstruovat svoji odpověď příliš rychle. Nesmíme se příliš rychle usadit. Můžeme tak snadno dát odpověď, abychom se zbavili úzkosti. Zůstat v Božích rukou, věřit, znamená do určité míry přestat sám ovládat. Musím místo toho ustát určitou míru nejistoty, strachu a napětí. Vyžaduje to praxi a milost.

z knihy R. Rohra: Všechno má své místo. Dar kontemplativní modlitby. Praha, Vyšehrad 1998.